

УЧИЛИЩЕ ЗА ВАМПИРИ

ИЗКУШЕНА

П. С. КАСТ + КРИСТИН КАСТ

СН[®]
СОФТПРЕС

ПЪРВА ГЛАВА

Зоуи

Нощното небе над Тулса беше осветено от вълшебен полумесец. Ледът, покрил града и бенедиктинския манастир, където преди малко се борихме с низвергнат безсмъртен ангел и зла Висша жрица, трептеше от блясъка му и всичко около мен изглеждаше докоснато от нашата богиня. Загледах се в окъпания в лунна светлина кръг пред пещерата на Дева Мария, енергийното място, където доскоро бяха олицетворени Духът, Кръвта, Земята, Човекът и Нощта и после се бяха присъединили да ликуват над омразата и мрака. Изваяният образ на Богородица, обграден от каменни рози и сгъшен в скална ниша високо в пещерата, изглеждаше като маяк за сребристата светлина. Втренчих се в статуята. Изражението на Дева Мария беше спокойно. Покритото ѝ с лед лице блестеше, сякаш тихо плачеше от радост.

Вдигнах поглед към небето. *Благодаря ти.* Изпратих безмълвна молитва и към красивия полумесец, който символизираше моята богиня Никс. *Живи сме. Калона и Неферет ги няма.*

– Благодаря ти – прошепнах аз на луната.

Вслушай се...

Думите прелетяха през мен, леки и приятни като листа, разпръснати от летен вятрец, и докоснаха съзнанието ми

толкова леко, че умът ми едва ги регистрира. Въпреки това прошепнатата заповед на Никс се запечата в душата ми.

Смътно съзнавах, че около мен има много хора (монахи-ни, новаци и неколцина вампири). Чувах смесицата от виковете, говор, ридания и дори смях, която изпълваше нощта, но всичко сякаш идваше отдалеч. В онзи миг единствените реални неща за мен бяха луната и белегът, който разрязваше едното ми рамо, минаваше през гърдите и стигаше до другото ми рамо. Белегът затрептя в отговор на безмълвната ми молитва, но не от болка, а от познатото и топло тръпнещо усещане, което ме увери, че Никс отново ме е Белязала като нейна. Знаех, че ако надникна под яката на ризата си, ще видя нова татуировка, украсяваща дългия възпален белег с екзотичен, сапфирен филигран... знак, който доказва, че следвам пътя на богинята.

– Ерик и Хийт, намерете Стиви Рей, Джони Бий и Далас... След това проверете периметъра на манастира, за да се уверите, че всички гарвани-демони са избягали с Калона и Неферет! – заповяда Дарий и ме изтръгна от задушевното замъглено молитвено състояние. Стреснах се, сякаш някакъв айпод беше настроен максимално високо. Звук и объркване нахлуха във възприятията ми.

– Но Хийт е човек и някой гарван-демон може да го убие за секунда. – Думите изскочиха от устата ми, преди да успея да я затворя, и това несъмнено доказа, че безумието не е единствената ми тъпа способност.

Както можеше да се очаква, Хийт изпръхтя като настъпена от котка крастава жаба.

– Не съм проклет женчо, Зоуи!

Ерик, вече много висок, напълно развит и нахакан вампир, изсумтя иронично.

– Не, ти си проклет човек и това те прави женчо!

– Победихме големите лоши типове и след пет минути Ерик и Хийт вече започват да се разправят. Колко абсолютно предсказуемо! – ехидно се изсмя Афродита, а после се приближи до Дарий. Изражението ѝ коренно се промени,

когато насочи вниманието си към воина от Синовете на Еребус. – Здравей, готин. Как си?

– Не се тревожи за мен – отвърна Дарий и я погледна в очите. Привличането между тях беше очевидно, но вместо да отиде при нея, да я сграбчи, както обикновено би направил, и да я целуне страстно, той се съсредоточи върху Старк.

Афродита отмести очи от Дарий и погледна Старк.

– Пфу. Раната на гърдите ти е доста неприятна.

Джеймс Старк стоеше между Дарий и Ерик. „Стоеше“ не е най-подходящата дума. Той се олюляваше и изглеждаше изключително нестабилен.

– Дарий – рече Ерик, без да обръща внимание на Афродита, – може би трябва да заведеш Старк вътре. Аз ще координирам разузнаването със Стиви Рей и ще се погрижа всичко тук да мине гладко. – В думите му нямаше нищо лошо, но тонът му говореше, че той е важната клечка, която командва парада. – Ще позволя дори на Хийт да помогне – добави Ерик и този път наистина прозвуча като надут задник.

– Ще ми *позволиш* да помогна? – възмути се Хийт. – *Майка* ти ще ми позволи да помогна.

– Хей, Зоуи, кой от двамата ти е гадже? – попита ме Старк. Въпреки че той беше в ужасно състояние, аз го погледнах. Гласът му беше дрезгав и прозвуча страшно немошно, но в очите му блестеше шеговитост.

– Аз! – в един глас се провикнаха Хийт и Ерик.

– За Бога, Зоуи! И двамата са пълни идиоти! – отсече Афродита.

Старк започна да се кикоти, закашля се и изохка от болка. Очите му се изцъклиха и той политна като отсечено дърво. Движейки се с присъщата за Син на Еребус бързина, Дарий го хвана, преди Старк да падне на земята.

– Трябва да го внесем вътре – заяви той.

Имах чувството, че главата ми ще се пръсне. Отпуснат в ръцете на Дарий, Старк имаше такъв вид на мъртвец.

– Н-не знам къде е лечебницата – казах заеквайки.

– Няма проблем. Ще помоля някой пингвин да ни я покаже. Хей, ти, монахинята! – провикна се Афродита на една от облечените в черно и бяло сестри, които бяха изтърчали от манастира, след като нощта се беше превърнала в хаотична битка на живот и смърт.

Дарий забърза след монахинята и Афродита го последва. Воинът ме погледна през рамо.

– Няма ли да дойдеш с нас, Зоуи?

– Веднага щом мога – отвърнах аз. Преди да се справя с Ерик и Хийт, познат носов говор зад гърба ми спаси положението.

– Отиди с Дарий и Афродита, Зи. Аз ще погрижа за Тъп и По-тъп и ще се уверя, че наоколо не са останали страшни чудовища.

– Стиви Рей, ти си най-добрата от всички най-добри приятелки. – Обърнах се и я прегърнах. Зарадвах се, че тя е окуражително солидна и нормална на допир. Всъщност Стиви Рей беше толкова нормална, че когато отстъпи назад и ми се усмихна, аз изпитах странна болка, сякаш за пръв път видях пурпурните татуировки, които започнаха от запълнения полумесец в средата на челото ѝ. В мен се прокрадна трепетно безпокойство. Тя изтълкува погрешно колебанието ми.

– Не се тревожи за двамата кретени. Вече свиквам да ги разделям. – Когато видях, че стоя неподвижно и съм се втренчила в нея, лъчезарната ѝ усмивка помръкна. – Хей, нали знаеш, че баба ти е добре? Крамиша я вмъкна вътре веднага щом Калона беше изгонен, и сестра Мери Анджела ми каза, че ще отиде да види как е тя.

– Да, спомням си, че Крамиша ѝ помогна да седне на инвалидната количка. Аз само... – Гласът ми заглъхна. Как можех да изразя с думи обсебващото ме чувство, че нещо не е наред с най-добрата ми приятелка и групата хлапета, с които се беше съюзила? Как да кажа това на най-добрата си приятелка?

– Уморена си и се тревожиш за куп неща – промълви Стиви Рей.